

● **Konuşturan:** Hüseyin Kaya

O bahsi kapatalım ama “modern şiir” üzerinde biraz duralım. Şiirin “modern” i olur mu? Hatta daha da geriden alalım isterseniz “modern” kelimesinin zihninizde olan karşılığı ile başlayalım. Size göre “modern” nedir? Sonra da şiirin modernini konuşalım.

İnsanoğlunun nasıl ki eskisi, yenisi olmazsa şiirin de eskisi yenisi olmaz. İnsan her devirde insandır. Her çağın problemleri bir önceki çağa göre değişmemiş, her çağ kendi problemleriyle gelmiştir. İyi ve kötü insanın olduğu gibi iyi ve kötü şiir vardır. Ne kadar iyi insanlarla oturup kalkarsanız düşünce dünyanız onların tecrübeleriyle bereketlenir.

Bir ağaç ya da bir tarla her yıl bir önceki yıldan daha iyi ürün verecek diye bir kaide olmadığına göre her devirdeki insanların da inişli çıkışlı bir hayatları olacak ve ona göre geleceği bereketlendirerek ya da borlaştıracaktır.

Gelelim ucuz bir çiklet sakızı gibi ha bire çiğneyip durulan ve aynı zamanda dişlerin arasına mikrop yayan “modern” kelimesine. Bazen bu kelimeyi “çağdaş” manasında da kullanıyorlar. Modern kelimesinin halk arasındaki karşılığı asortik. Asortığın manası ise kendini başkalarından yüksek görmeye çalışmak olarak algılanır. Çağdaş kelimesi ise zaten başka bir hilkat garibesidir. Ne modernin ne de yeninin yerini doldurmaz. Çağdaş kelimesinin halk arasındaki karşılığı ise aynı çağda yaşayan ya da birbiriyle akrana yaşta olan anlamında kullanılmaktadır. Bu kelimeyi sınanmamış ustura gibi kim şiirin içine yatırdıysa Allah bildiği gibi etsin. Biz en iyisi modern kelimesini yeni anlamında kullanarak sözümüzü sürdürmeye devam edelim. 1093 yılında doğan Türk dilini geleceğe taşıyan Hoca Ahmet Yesevi, Divan’ı Hikmet 99’da

“Tatlı tatlı yiyenler, türlü türlü giyenler

Altın tahta oturanlar toprak altında kalmışlar.”
derken onun gönül topraklarından filizlenen Yunus Emre

*“Kani mülke benim deyen, köşk ü saray beğenmeyen
Şimdi bir evde yaturlar, taşlar olmuş üstünleri”*

ya da aynı çağda yaşadığım muhabbet halkasına dâhil olduğum Abdurrahim Karakoç ağabey’in:

*“Gölgesinde otur amma
Yaprak senden incinmesin.
Temizlen de gir mezara
Toprak senden incinmesin.”*

Bu alıntılardığımız dizeler arasındaki zaman farkını hissedemediyse şiir önce de yazılsa sonra da yazılsa şiirdir. Demek ki şiirin eskisi, yenisi, modern, çağdaş olmuyor. Şiir her çağda anlaşılıyor, duygularımıza tercüman oluyorsa gönül tellerimize ne kadar dokunuyorsa o kadar yeni bir şiirdir.

İsterseniz modern kelimesinin karşılığı olarak yeni kelimesini kullanalım. Bizim kastettiğimiz yeni kelimesi, var olan bir şeyi dolaşımında tutarak kaybolmamasına engel olmaktır. Bunu söylerken de gerek hece ile gerekse aruz ölçüsüyle yazılan şiirlerin kalıplarının içinden çıkmayalım, bu iki ölçünün dışındakiler şiir değildir demiyorum. Öyle tahmin ediyorum ki bu “modern” kelimesini çiğneyip duranlar da geleneksel şiir ölçülerimizin dışına çıkarak serbest ölçüde yazılan şiirleri “çağdaş” diğer şiirleri ise “yobaz” olarak gördüklerinden böyle bir tanımlamaya ihtiyaç duymuşlar. Bugün geleneksel şiiri iyi bildiği halde serbest şiir yazan bir sürü şair var. Bunların şiirlerini okuduğunuzda zihninizde yine o geleneksel şiirin izlerinde gezerken ayrı bir tat almaya başlarsınız. İşte okuduğunuz şiirlerde ayrı bir tat alıyorsanız bu şair kendini yenilemiş yani şiire başladığı gibi durmayan devamlı daha güzelini yazmaya çalışan bir şairdir.

Biz millet olarak sözü bir üslup içerisinde söylemeyi seven bir milletiz. Ağtılarımıza, ninnilerimize, manilerimize, türkülerimize doğru bir yolculuk yaptığımızda günümüzde adına modern denen şiirin bize yakın durmadığını görürüz. Bize yakın duran şiirlerde ise o şairin gelenekten beslendiği bir damarı olduğunu görürüz. Şiirindeki gerek iç kafiye olsun gerek ses akışı olsun bize ölçülü bir şiir okuyormuşuz heyecanı katar. Üç kısa örnek vererek bu konuyu daha fazla uzatmamak gerek

diye düşünüyorum. Gerekirse daha sonra tekrar bu konuya dönebiliriz. Mesela, Arif Nihat Asya'nın *Naat'ı*, Sezai Karakoç'un, *Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine*, Nazım Hikmet'in, *Karayılan Hikâyesi* gibi onlarca örneklendireceğimiz başka şiirlerde var. İşte bu şiirler yeni şiirdir. Günümüzde "modern" şiir dedikleri ise bir hilkat garibesinden öte bir şeydir.

İnsan ve şair olarak Şuara Suresi'nden bize düşen hisse nedir? Şiir yazarken, yazdıktan sonra, okurken bu sure kalbinizden geçer mi?

Bu sorunuzla birlikte Efendimizin önce düşmanı sonra dostu olan ve soycağ şair bir aileden gelen Ka'b Bin Zühre gözlerimin önüne geldi birden. Zühre üstadımız ile ilgili de bir iki kelam etmemiz gerek diye düşünüyorum. Üstadım Mekke'nin en kral şairiyken İslam kandili yavaş yavaş evlerde Allah'ın ayetleri okunarak aydınlanmaya başladığı günlerde, gizlice okuyan ayetleri dinler. Dinledikçe hayran kalır. Ondan sonra kendi kendine şöyle der: 'Devrin Sultan-ı Şuarası benim, evlerde okunanlar bir insanın ağzından çıkabilecek sözler değil' diyerek ayetleri ezberlemeye başlar. Daha önce Müslümanları hicvettiğinden dolayı hakkında ölüm kararı alınan üstadımız; bir gün Efendimizin huzuruna çıkar ve "Bânet Sü'ad"ı okur. Bu şiirdeki:

"Muhakkak ki Peygamber kendisiyle aydınlanılan, Allah'ın çekilmiş yalın kılıçlarından bir kılıçtır" dizeler efendimizi gönlünü kanatlandırır. Hem üstadı bağışlar hem de bürdesini hediye eder.

Kuran'ı Kerim'im, şiirin zirvede olduğu bir dönemde inmesi ve günümüze kadar bir harfinin bile değiştirilmemesi şairler için ayrı bir anlam ifade etmesi gerekir.

Sen geldin şiirin kal'ası düştü
Öldü şairlerin ilham perisi
Kâbe duvarında altın harflerle
Parlayan şiirler demire kesti
Sözlerin üstünde bir söz getirdin
Battı şuaranın söz saltanatı

Aklınızı ve kalbinizi eski bakkal terazisi gibi düşünün tartarken iki ibikte birbiriyle aynı hizaya gelecek şekilde geldiğinde tartı doğru olurdu. İşte aklımızı ve kalbimizi bu iki terazinin ibiği gibi düşündüğümüzde kaleme dökülen düşünceler sahih düşünceler olur. Sahih düşünceden de insana dokunan bedii sözler olur. İşte bu bedii sözün

yetiştığı toprak edep toprağı, yetiştirilen ürün ise edebiyattır. Şiir de edebiyatın esas oğlanıdır. Esas oğlan nasıl ki rolünü yaşıyormuş gibi yapmak zorundaysa, şair de dünyadaki rolünü yaşayarak oynamak zorundadır. Burada aklıma: "Kişi yaşadığı hâl üzere ölür ve öldüğü hâl üzere haşrolunur" Hadis-i Şerif'i geldi. Bunu şaire uyarlırsak söyle diyebiliriz: Nasıl bir hayat yaşıyorsan yazdığın şiirlere de o hayatın kokusu siner.

Şiir, karnından konuşarak anlatmak ya da imge adı altında hangi taraftan okusanız bir anlam bulamayacağınız sözler dizimi değildir. Efendimiz teşrif etmeden önce kimin ailesinden bir şair yoksa o ailenin küçümsendiği, bundan dolayı da şiirin zirvede olduğu bir dönemde inmeye başlayan ayetlerden *Şuara Suresi* elbette beni ilgilendiriyor. Aklıma gelen her duyguyu kalbimden onay almadan yazmamaya çalışıyorum.

Şair yaşadığını mı döker dizelere, yaşamak istediğini mi? Sezai Karakoç'un Leyla ile Mecnun'unda böyle bir şöyle dizeler vardı sanki:

"Şairler yaşamak istediklerini yazar

Ama o yazılacak olanı yaşarlarsa susar" Ferdî bir tavır olabilir muhakkak bu, sizde karşılığı nedir bu durumun?

Sorularınız eski bakkal terazilerinin iki ibiği gibi. İbikleri birbirine baktırmak için kefelere aynı ağırlıkları koymak gerekiyor.

Bu sorunuza yazmış olduğum şiirlerle örnek vermek istiyorum.

Yüreğim her gece Hazar'da çalkar

Ben sana gidemem sen gelemezsin

Yurdumdan yurduna turnalar kalkar

Ben selam salarım sen alamazsın.

Bu dörtlükte hem kavuşma özlemi hem de mümkünü zor olan bir vuslatı yaşadım, dolayısıyla yaşamış olduğum hâli aşikâr ettim.

Gel seninle yaramazlık yapalım

Hazar çalkalansın biz kuduralım

Aras sana aksın Kür bana aksın

Genceli Nizami gözyaşımızı

Döksün hokkasına bismillah desin

Mecnun kitabını yazsın yeniden

Bu iki şiir örneğini terazinin iki kefesine koyduğumuzda sorunuzun bir bölümüne cevap vermiş sayılırım diye düşünüyorum. İktisat okurken aklımda şöyle bir terim kalmıştı:

"İhtiyaçlar iki türlüdür, birisi giderildikçe şid-

deti azalır, diğeri ise giderildikçe artar” Bu terimi şaire uyarladığımızda; aşk, özlem, hasret karşılandıkça şiddeti azalır, karşılanmadığında ise artar. Ya da şöyle biraz açalım. Karşı cinsinize âşık oldunuz, onu her gün görme arzusuyla yanıp tutuşuyorsunuz. Hadi biraz da işin içine sıla özlemi katalım. Cep telefonu yok, ancak gidip postahane-den bağlanıp -Evlerinde telefon varsa ve telefonu aradığınızın açma ihtimali fazlaysa- ya da jetonlu telefon çıktı da ondan arayacaksınız. Sesini duyduğunuzda ayaklarınızın bağı çözülecek. Telefonu bir başkası açtığında ise dut yemiş bülbül gibi kalacaksınız. Hele bir de mektuplaşıyorsanız her gelen mektuptaki mürekkebi koklarsınız. İşte bunun adı aşktır. Bol isotlu Urfa Kebabı gibi hem yersiniz hem ağzınız yanar.

Kavuştüğünüzda heyecanınız yavaş yavaş azalmaya başlar. Hele bir de sevgilinin elini tutarsanız içinizdeki aşk enerjisi yavaş yavaş sönmeye başlar. Sevdiğiniz insanla evlendiğiniz takdirde de o aşkın yerinde yeller esmeye başlar. Çünkü aşk başka bir şey, evlilik başka bir şeydir. Karşılıklı sevgi saygı hâlâ devam ediyorsa depreme dayanıklı bir hayat sürmeye devam edersiniz.

Sezai Karakoç’un tırnak içindeki cümlesine dönecek olursak bu cümlesini yine kendisi şöyle açıklıyor: “Ben aşkı göğsümde kurşun gibi taşıyorum.” Kurşunla kalp arasında ince bir zar olmalı ki müdahale edildiği anda aşk bitecek. Örnekleme-yi Sezai Karakoç üzerinden sürdürecektir olursak, o bugüne kadar aşkı tene indirmedeği gibi Leyla ile Mecnun kabileleri arasındaki kavgada bile Leyla’nın tarafını tutarak yaşayacağı anı şöyle özetledi.

“Leylâ’nın kabilesi yenilmez ki
Leylâ leylâktan yaratılmış
Üstünden rüzgâr geçse
Leylâkın rengi değişmez ki
Leylâ gecelerin demirinden
Kılıçlarımız ona işlemez ki..”

Sözü bu kadar uzattıktan sonra yazmanın ve yazmanın karşılığı nasıl özetlenir doğrusu bilmiyorum. Ancak şunu diyebilirim: Yaşamadan yazılan şiirin şairde bir karşılığı yoksa elbette okurda da olmaz. Şair yaşamayı düşündüğü bir hayatı da yazarken de elbette insanın hayal gücüne katkı sağlayacak ve aynı zamanda gerçekleşmesi muhtemel fikirlerin bir özeti olarak şiirini yazar.

Şiir dünyaya ait, dünyevi bir dil ile mi kurulur sizce yoksa başka bir dünyanın dili midir?

İnsan bu dünyanın konargöçeridir. Hiçbir yer bize ait değildir ama sahip olduğunuz her şey bize aitmiş gibi yaşarız. Aslında dünyada bize ait olan ne varsa biz onları geçici olarak kullanan kiracılarız. Bizim kullanımımızda olan her şey –az ya da çok- sadece verilen bir nimettir.

Allah her insanı aynı donanımlarda yaratmıştır. Hiçbirimiz birbirimizden üstün değiliz. Üstünlük sadece sorumluluğu yerine getirme ve insanın içinde bulunan donanımları kullanmakla alakalı bir durumdur.

Biz, nasıl ki hem bu dünyaya hem öbür dünyaya aitsek, o zaman şiir de hem bu dünyaya hem öbür dünyaya aittir. Çünkü insan varsa şiir vardır. İnsanın duygu ve düşüncelerini söze dökmesinin en tatlı meyvesi şiir olmuştur. İnsanın gönlüne dokunacak şiirler yazan şairler toprak altında olsalar da şiirleri okundukça hayırla yâd edilmelerine vesile olurlar. Dolayısıyla yazmış olduğu şiir hem bu dünyayı hem öbür dünyayı ilgilendirmiş olur.

Şairin kullanacağı dile gelince nasıl bir hayat yaşıyorsa o hayatın dilini kullanacaktır elbette. Şairin yaşadığı hayata yakın yaşayanlar da bu şiirden etkileneceklerdir elbette. Şiir dilini dünyevi ya da uhrevi bir dil diye tanımlayamayız. Dile işlevlik kazandıran şairdir, şairin kıvrak zekâsıdır. Bu zekâyı hangi yönde kullanırsa o yönde şiirler yazar. Sözün etkili olması bakımından sözü söyleyenin de önemli olduğunu düşünüyorum.

Her devirde içinde yaşadığı toplum ve hayatla çelişen şairler gelip geçmiştir. Kendi karın gurultuları da kendileriyle birlikte toprak olmuştur.

Kendisi erdemli olan şairler yaşarken de öldükten sonra da örnek alınacak şairler arasında yerlerini alırlar. Gerisi bahçelerin kargaları bile olmazlar.

Şiir yarışmalarına yahut ödüllere nasıl bakıyor Tayyib Atmaca. Geçmişte katıldığınız yarışma yahut aldığınız ödül oldu mu?

Yıllar önce birkaç şiir yarışmasına katıldım, kendi çapımda dereceler aldım ama kendimi tanıtmaya başladıktan sonra yarışmalardan uzak durmaya başladım.

Yarışma demek sipariş üzerine şiir yazmak ya da o siparişe uygun daha önce yazmış olduğunuz bir şiiri sahaya sürmek demektir. Günümüzde şiir

yarışmaları maalesef bir sektör haline geldi. Hangi şehirde hangi konu üzerine yarışmalar yapılıyorsa onu takip edenler oluşmaya başladı. Kalemine güvendiğim bazı şair dostlar da maalesef bu tür yarışmalara katılmaktan geri durmuyorlar. Ödül-süz bir şiir yarışması olsa belki katılabilirim. Bazı yarışmalarda “körler ile sağırlar, birbirini ağırlar” ilkesinin hâlâ geçerli olduğunu duyuyorum.

Edebiyat adına her yıl çeşitli ödüller veriliyor, kimisi bu ödülü hak ediyor kimisi de hak etmiyor maalesef. Bu ödüllerin verilmesinde hakkaniyet gözetildiğinde ödül verilmesine, alınmasına karşı değilim. Mesela her yıl verilen Necip Fazıl ve Cumhurbaşkanlığı ödüllerinden herhangi birini teklif etseler kabul etmem. Daha doğrusu altında ezileceğim hak etmediğimi düşündüğüm hiçbir ödülü kabul etmem.

Tayyib Atmaca bir dönem samimiyetle başlayan şimdilerde ise sanki biraz seyri, amacı farklılaşan “şiir gecesi” faaliyetlerine nasıl bakar? Bizim mahallede bu faaliyetler ne zaman başladı, kimler öncü oldu? Şimdiki faaliyetleri nasıl görüyorsunuz.

Özellikle İstanbul, Ankara, İzmir gibi şehirlerde bazı pastanelerde “şiirini al gel” şiir okuma matine-leri olduğunu duymuştum. Anadolu’da ise ilk defa 1987 yılında Kahramanmaraş’ta rahmetli Bahaettin Karakoç ağabeyin çıkarmış olduğu Dolunay dergisi çatısı altında *Dolunay Şiir Şöleni* başladı. Bu şiir şöleninin 4.süne Osmaniye de biz ev sahipliği yaptık. Daha sonraki yıllarda Kahramanmaraş’ta *Dolunay Şiir Şöleni* aralıksız 17 yıl sürdü. Osmaniye de Güneysu dergisi olarak şiir şölenleri düzenledik. Bu şölenlere, Abdurrahim Karakoç, Dilaver Cebeci, Ali Akbaş, Muhsin İlyas Subaşı, Nurullah Genç, Hasan Akçay, Mehmet Aycı, Gökhan Akçiçek, Erdal Noyan, Nazir Akalın, Nazım Payam, Şaban Abak, Mehmet Şeker vd. gibi birçok şairi davet ettik. Herkes kendi imkânlarıyla geldiler, Osmaniye’deki dostların evlerinde misafir oldular.

Günümüzdeki şiir şölenleri ya da adına şair panayırı diyelim. Elbette eskisi gibi değil. Bu panayıra davet edilecek şairler belli şair/babaların ellerinde onların icazeti alınmadan bu panayırlara kimse çağırılmaz. Gelen şairlere de ayrıca dış kirası olarak bir ücret ödenir. Adamına göre ödül ya da para vermek bu şair/babaların uhdesindedir.

Bunun yanı sıra kendi kendini şair yerine koyan ve aynı düşüncede olan başkaları tarafından devamlı alkışlananlar da belli bölgelerde belli zamanlarda katılım ücreti ödeyerek şiir okumaya giderler. Neticede herkes maksadına göre kendi çaplarında bir şeyler yapmaya çalışıyorlar.

Ben bu dünyanın oyun ve oynaştan ibaret olduğuna inanmıyorum. Bizden önce yaşamız ve yazdıklarıyla gönlümüzü ferahlatan şair/yazarlara karşı vefa borcumuzu ödemek için onlardan aldığımız edep işlemeli edebiyat sancağını yere düşürmemeye gayret ediyorum.

Kendilerinde “icazet makamı” yetkisi gören, çok satılan, okunan ya da öyle olduğu ima edilen popüler dergiler var. Tayyib Atmaca ismini neden bu dergilerde göremiyoruz?

Yıllar önce *Kırağı* şiir dergisini çıkardığımız dönemlerde *Türk Edebiyatı* dergisinde de şiirlerim yayınlanıyordu. *Kırağı*’dan sonra bahsettiğiniz popüler dergilerden *Yediiklim*’de şiirlerim yayınlandı. *Dergâh*’ın ilk çıktığı yıllarda derginin Osmaniye temsilcisiydim. Birkaç tane şiir gönderdim Mustafa Kutlu ağabey, şiirlerimi klasik hece şiirine yakın buldu ve yayınlamadı. Şimdi geçmişe doğru dönüp baktığımda yanlış yaptığının farkına son beş yıldır vardım. Söz konusu dergilerde benim şiirleri akraba şiirler var düşüncesi ile bir daha şansımı deneyim deyip şiirlerimi gönderdim. *Türk Edebiyatı, Dergâh, Hece, Yedi İklim, Şiar, Mahalle Mektebi* gibi dergilerin ortak kanaatleri üç aşağı beş yukarı şöyle oldu: “Şiirleriniz günümüz modern şiirinden uzak, günümüz dilini yakalayamadığımız gibi halk şiiri yakın şiirler yazıyorsunuz” gerekçesiyle dış kapıdan içeriye adımımızı atırmadılar. Önceleri bu tavır zoruma gidiyordu ama şimdilerde bu dergi yönetmenleri arkadaşlarımla doğru yaptıklarına kanaat getirdim. Çünkü ben hiçbir şekilde hiçbir yere ait değilim. Kendi sesi mi yakalama peşindeyim ve kimsenin eteğine tutunmaya çalışmıyorum. Yumurtasını tarttığım bir şeyhim yok. Tabir biraz kaba oldu ama bazı sözler söylenirken de ancak bu kadar yontularak söylenebilir. Yıllar önce bir arkadaş söz konusu bu dergilerin birinde yazarken aramızda şöyle bir sohbet olduğunu hatırlıyorum.

- Bu dergide neden şiirlerini yayınlıyorsun
- Benden şiir istiyorlar ben de gönderiyorum
- Peki, bu dergide yayınlanan şiirleri beğeniyor

musun?

-Hayır beğenmiyorum

-Peki, neden hâlâ şiir gönderiyorsun

-Onlar istiyor ben de gönderiyorum

-Peki, onlar senin şiirini neden yayınlıyorlar biliyor musun?

-Bilmiyorum

-Senin şiirin onların da hoşuna gitmiyor ama senin vesilen ile öğrencilerine ulaşacaklar dergilerine abone edecekler, şiirlerini onun için yayınlıyorlar.

-Bak bunu hiç düşünmemiştim.

Benim bir titrim olmadığı gibi bu dergilerde yazarak onlara bir okur kitlesi de kazandırmam. Yukarıdaki sohbeti bir başka arkadaşla daha yapmıştım şimdi her ikisi de popüler dergilerde yazmaya devam ediyorlar. Onun için bu hâlime şükrediyorum. Allah bundan geri koymasın.

Hayli dertlisiniz, anlıyorum ve bu serzenişler edebiyat camiasında ikili sohbetlerde sürekli gerçekleşir ama burada şu soruyu da sormak istiyorum: Madem samimiyet ve edebiyat çabası yok, bu dergileri ayakta tutan, onları güçlü kılan, merkezde sayılmalarına sebep olan şey nedir? Şöhret hırsı, sözün şehveti mi?

Sohbetimizin bir yerinde “Bir derdim var bin dermana değişmem” demiştim. Evet, edebiyat camiasındaki bu yanlış tutumlara şahsım için değil, bizden sonra gelecek nesillere kötü örnek olmalarının önüne geçmek için gönlümüzden kopan fevranlardır.

Öyle tahmin ediyorum ki her hafta yeni bir edebiyat dergisi çıkıyor ve bu dergilerde yazan arkadaşlar aynı zamanda onlarca dergide yazıyorlar. Bir şair, yazar bir ayda ne kadar şiir yazıyor ne yazar yazıyor ya da başka bir işi gücü yok bütün zamanını bilgisayar başında mı geçiriyorlar anlayabilmiş değilim.

Günümüzde çıkan edebiyat dergilerinin tamamı baskı ve posta giderlerini karşılayacak bir aboneye sayısına sahip olmadıkları gibi kitapçılarda da söz konusu dergilerin satıldığını düşünmüyorum. O zaman diyeceksiniz peki bu dergiler neden çıkıyor?

Dergilerin bir misyonu vardır. Yola çıkarken bunu bir şekilde okurları ile paylaşır, okurlar bu istikamette dergiye destek olur ve dergide yazarlar sözlerini yenileyerek ve yenilenerek sürdürebildiği

müddetçe dergi devam eder. Eğer bir dergide yazarlar devamlı kendini tekrar ediyorlar ve birlikte yola çıktığı arkadaşları yolda bulduğu arkadaşlarla değiştiriyorsa artık yol da bitmiştir yolda.

Edebiyat dergilerine bir şiir ya da yazı gönderdiğinizde adınızı daha önce duymamışlarsa ya da sizinle hiçbir yerde karşılaşmamışlarsa size dönüş bile yapmazlar ya da “Epostanız tarafımıza ulaşmıştır yayın kurulumuz uygun bulunduğu takdirde size dönüş sağlanacaktır” diye otomatik bir mesajla size dönüş yaparlar. Bazı dergiler de size dönüş bile yapmazlar.

Bu dergilerin her tarafı şöhret olsa ne olur, hırs olsa ne olur. Muhatap aldığınız bir dergiye gönderdiğiniz yazı ve şiirin değerlendirmeye alınıp alınmaması değil mesele. Bu adamlar “Ali kıran baş kesen”ler gibi ellerinde birer pala, sallıyorlar sağa sola.

Beş on kişi bir araya gelir mütevazı bir edebiyat dergisi çıkarır ve bu derginin tüm masraflarını bu insanlar karşılar ve söyleyecek sözleri varsa elbette başımız üstünde yerleri vardır. Günümüzde yayınlanan edebiyat dergilerini büyük bir masanın üzerine yayalım ve içlerinden on tane dergi seçelim, bu on dergiden en azından beşinin şair ve yazarlarının ortak olduğunu görürsünüz.

Çok dergide yazmak şairi yazarı şöhret yapar zannedenler asıl şöhretin ne kadar tehlikeli bir hastalık olduğunun bilincinde değillerdir.

Bu mevzu uzadıkça uzayacak en iyisi bu konuyu kapatalım ama kapatmadan önce de rahmetli Fedai Coşkuner’i rahmetle anarak onun Abdurrahim Karakoç’a söylediğini de kulaklara küpe olsun diye buraya alalım. “Karaoğlan her sayı bir şiir vermeye söz veriyorsan bir dergi çıkaracağım” diye mektup yazar bunun üzerine Abdurrahim Karakoç her ay bir şiir gönderir. O derginin adı Fedai dergisidir ve altmış bin tiraja kadar ulaşan bir dergi olur. Bir dergiyi şaha kaldıran Abdurrahim Karakoç hiçbir zaman bu şöhretiyle şımarmadı. Buradan kimin hissesine ne düşerse buyursun alsın.